

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Dzěrbske njedzelske łapjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihicziščezěrní w Budyščinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njedzela po šwjatej Trojizy.

Šat. 1, 21.—25.

W starym šezjenju na džěnšnišču njedzelu tón Anjes pscheczelnje na wječer prošy, ale najprjedy so prošeni hoščo samoltweja a šjebaja a šchodža šebi šami. Wobštoženi šu hoščo, kotšiz na prošenje pschińdu. Šbóžni šu w čašnosćzi a wěčnosćzi, kotšiz Bože šłowo šłyscha a wobarnuja. Wot teho wotwišuje naše šbože, kał my š Božemu šłowu štejimy. Duž wopomńmy:

Šdy pschinješe nam Bože šłowo šwoje pošne žohnowanje?

1. hdyž my šłyschane šłowo Bože we wutrobje wobarnujemy;
2. hdyž my to šłowo w žiwjenju wopokasujemy.

1. „Njebudžće jeno pošłucharjo“, ale tola najprjedy pošłucharjo. Tehdom běšče tola napominanje njenušne, ale w našim čašu je wošebje nušne sa mlodych a starých, hdyž je tał wjele prošnych městnow w Božich domach. Kał dyrbymy pošłuchacž? „Wšmicže to šłowo horje š čzičej myšlu“, t. r. š lohkej myšlu, šo macže lědy wotewrjenej wušchi, wjele mjenje wotewrjenu wutrobu sa nje, šo to šłowo š jeny m wuchom nuts a š druhim won dže. Ně, š nutrym duchom a se žedžiwej wutrobu šyđaj rad š Jesukowymaj nohomaj. „Wšmicže to šłowo horje š čzičej myšlu“, t. r. niz š njelóšchtom, hdyž naše hrěchi khosta a šłabosć našeho žiwjenja wotkrywa. Tole šłowo, dofelž je Bože šłowo,

je wěrnosć, rěči wěrnosć, wšchitko š prawym mjenom mjenuje. To šłowo je šudnił wutrobnych myšlow, njeliščezí a njepšchitrywa, ale najpotajnišče šaldy našeho šnutškwoneho wotkrywa a šo tał wopokasuje, jałto našch wěrný pscheczěl, kiž derje š nami myšli. „Wšmicže to šłowo horje š čzičej myšlu“, t. r. niz š hordosćzu, šo to šłowo miščtrujesč a čzinišch, kaž by jenož sa džěčžo bylo, sa wšchědneho muža a sa žony, ale kał njeby šdžěłaneho muža špokojicž mohłto; abo šo šo na waschnju předarja a jeho předomanju poštorokujesč. Njehańbuj šo Šhryštukoweho ewangelija, ale ponižuj šo ponižnje pod njón. Nje-wšmicže jo horje jałto čzłowške šłowo, ale jałto Bože šłowo; dajće jemu dale kłincžecž we waš, šo by we waš a psches waš pošody nješłto; njepodczíščezće dobre pschede-wšacža a hibanja, kotrež we waš wubudžuje.

Wšmicže to šłowo horje, pschetož w nim leži žohnowanje. Wono je šchpihel, kotryž nam našch wobras pokasuje a nam praji, šchto dyrbymy byčž a šchto hiščezće nješšmy, naš po našchich počzintach nješhwali, ale bjes wobmyšlenja a š žohnowanju našchu wutrobu wotkrywa, šo bychmy wotpołožili wšchitku njeczistosć, kotraž šo tež we wutrobje najlěpschego šchesczizjana hiščezće namaka. Šladaj šwědomliwje do teho šchpihela a njerunaj šo muzej, kiž je šo wobhladał, přecz dže a šabudže na mješče, kałki běšče. Njewobrocž šchpihel na druhich, šo by jich šłabosćze w nim widžal a šwoje š nim šachował. Tón šchpihel pokasuje nam Boži wobras, jeho šwjatosć a prawdosć, po kotrež je njepšcheczěl hrěcha, ale tež šwoju lubosć a šmilnosć, po kotrež je pscheczěl hrěšnika, pokasuje nam

ſwoju wulku radu luboſcže, po kotrejž je ſo nad hrěſchnym cžlowjeſtwom ſmilit, hdyž je ſwojeho ſyna ſa naſ t wumožanju dał a chze tych, kiž ſo pokutnje t njemu wróća, čaſnje a wěcžnje wobſbožicž. Haj, tole ſłowo móže naſche duſche ſbóžne čžinicž. Wono dawa pomoz t wſchemu dobremu, móž pſchecžimo wſchemu ſtemu, troſcht we wſchém čžerpjenju, wofſchewjenje ſa wſchu ſtarocž, ſwětlo na wſchitkich naſchich pucžach, móž ſamo w ſmjercži a ſwětlo pſches row; wono pſchekraſnja naſche žiwjenje tudy delkach a ſawěcža nam najrjeńſche wjeſele w njebeſach.

2. Budžcže pak čžinjerjo teho ſłowa a niž jeno poſłucharjo. Poſłuchacž je dobre a nuſne, ale t tym doſcž njeje. Kicheſcžijanow je doſcž, kotſiž jenož poſłuchaju, kotſiž po ſwucženju do Božeho doma pſchikhadžeja a myſla, ſo je t tym doſcž. To ſo Boh njeſpodoaba a tebi pomhacž njemóže. To njeſny ani do ſchpihela pohladał. Doſcž je kicheſcžijanow, kiž ſo na předomanju natwarja, ſu we wutrobje ſapſchimnjeni, ale ſo t tym ſpokoja, a w ſwědomju ſo tež khoſtani čžuja, ale tón ſacžicž bórſy wottſchafu. Bože ſłowo pak je žiwe a njecha w twojej wutrobje pohrjebane bycž, ale dyrbi žiwjenje ſbudžicž; wono je ſymjentne ſornjeſcho, kotrež njeſmęſch t naſhwilnym ſahorjenjom poduſhecž ani precž čžibnycž, ale plahowacž, ſo by ſkhadžalo a plodny pſchinjeſlo. Wono je móž, kiž chze twoje žiwjenje a wutrobu pſchetworicž, ſo ty ſe ſkutkom wo tym ſwědcžicž. Budž čžinjer teho ſłowa, hewał ſo ſam ſjebaſch a kicheſcžijanſtwo pola ſwěta do hańby njeſeſch. „Wſchu nječžiſtoſcž a ſłocž dyrbinny wotpołožicž“, a to žadny wuſſaty njeje. A temu pak dawa Bože ſłowo loſcht a móž a budže doſonjany ſakon ſwobodny, kotryž cžlowjeka wuſwobodži wot wſcheho hrěcha a hotomeho čžini t wſchemu dobremu.

Duž budžcže dobri poſłucharjo teho ſłowa, kotrež wobarnujecže w pěknej wutrobje, a ſprawni čžinjerjo, kotſiž jo w žiwjenju wopokaſuja, potom budžecže ſbóžni w ſwojim ſkutku. Hamjeń.

Njedželu wječor.

(Benjamin Schmolck, † 1737.)

Hióſ: Něk wotpočžuje hola —

Něk njedžela je ſaſchla
A wutroba je naſchla,
Schtož horzo žadaſche:
Wóh je mje roſwucžował,
Se ſłowom naſhecžował,
Wón duſche lacžnoſcž ſtajił je.

Pſches Bože ſłowo ſtrowa,
Ma duſcha Boha t nowa,
Duž ſtroſchtny t mērej du;
Přecž je něk hrěchna ſchłoda,
Su Boža hnada woda,
S krwju Khrſta hrěchi kryte ſu.

Mi, Trojiza ty ſwjata,
Se hižom ſbóžnoſcž data,
So ja twój templ ſym;
Hdyž twoje ſwětlo jaſne
Mi ſwětli pucže čžafne,
Szo minje wſchitkich mroſow dym.

Hdyž twoja móž mje ſita,
Mi jaſne ſlónzo ſwita
Tež w nóznej čžemnoſcži;
Hacž junu t Boha druhdže
Mi ſabat ſkhadžecž budže,
Niž žana nóz wjaz njeſnicži.

Ja ſpacž du čžiſche, mērnje,
Mi ložo kryje ſwērnje
Wóh t ruku jandžela;
Móž pokoj na mnje lije,
Mi wo njeby ſo džiye,
Ach, bych byl bórſy horjeka!

F.

Kolebka a kaſhcž.

(Wülfert.)

W cžlowſkim žiwjenju je wjele wotpočžowanow, — a ſchtó njeſnaje mjeſ nimi najwážniſchej — kolebku a kaſhcž? Přenja ſteji na proſy ſaſtupa do ſwěta, druga na proſy wuſtupa t njeho. Wſchelakej, jara wſchelakej, haj žyle ſnapſchecžnej ſdawatej ſo po ſwojim ſamērje bycž, a tola ſtej ſebi tał bliſko pſchuwuſnej.

S deſtow je kolebka dželana, a tał tež kaſhcž. W lěſu ſtejeſche něhdy ſchtom, wot kotrehož buchu t temu deſki wjate. Čžerſtwy a ſeleny wón ſwoje hałoſy wupſchecžeraſche, a hižom tehdy ſpróžny pucžowar pod nim wotpočžowaſche. Škóncžnje bu ſchtom porubany, jeho ſdónk roſrěſany a w pokojnej dželatni ſdželany. Kolebka ſuano a ſdobom tež kaſhcž t jeho drjewa naſtaſchtaj. Kolebka a kaſhcž — wobaj potajkim něhdy móžnje a pońje jało lěſny abo ſadowny ſchtom roſcžecžstaj, na kotrehož hałoſach ptacžki ſpěwachu. Wobaj buſchtaj něhdy wot nalěcža liſcženaj a wot naſhny wotliſcženaj. Wobaj padnyſchtaj pſches ſekeru a wichor.

Kolebka a kaſhcž — we woběmaj cžlowjek t pi; we woběmaj je wotpočžinł a mēr. Kał pokojnje leži čžěſchenz w kolebzy! Žana nuſa ſo jeho njedótku; wón njeſnaje žanych ſtarocžow. Čžiſte a njeſamróčžene je njeby jeho žiwjenja. — Ma ſo t kaſhcžom hinał? Tež w nim cžlowjek t pi. A tež tudy jeho žana njehoda njetrjechi; wón je wuſwobodženy wot čžafnjeje nuſy, a ſtarocže ſo jeho wjazy njejimaju. Wěſo je to hinaſchi ſpał, hacž wſchědnny ſpał w kolebzy — pſchetož nětko je wón želeſny, dołhotrajny a ſymny — ale wěſteho a wuſchowaneho wón tola ſpanza dđerži.

Ani do kolebki ani do kaſhcža my ſami njeſtupamy; naſ do wobeju kladu. Pſchetož bjěſpomozni a ſłabi hiſhcže bčhny, jało na macžeriny kline ſedžachmy. Wot njeje doſtawachmy, ſchtož trjebachmy; tež wotpočžinł. Luba macž ſbēže naſ t rukow a kline, połožiwſchi naſ luboſcžiwje a něžnje do kolebki. — Sproſt-njeni a woblednjeni a ſlemjeni na mozy a hibanju ſmy my w ſmjercži. Naſ połoža do kaſhcža; pſchetož my njeſamóžemy ſebi ſwoje poſlednje ložo ſami poſłacž.

Kolebka a kaſhcž — pſchi woběmaj ſo plaka. Schtó njeſnaje ſylſy radoſcže, kotrež ſo w nanowym a macžeriny wóčžku ſybola, hdyž wonaj na ſwoje dželčo w kolebzy ſhladujetaj? Schtó njeſnaje ſylſy bolocže, kotrež ſo we wóčžku woſhrocženeho dželcža blyſcže, hdyž wono pſchi kaſhcžu ſwojeju ſtarſcheju ſteji? — Starſchi kladu ſwoje dželči do kolebki, prawidlownje pak kladu dželči ſwojeju ſtarſcheju do kaſhcža. Šylſy ronja ſo we woběmaj padomaj.

Kolebka a kaſhcž — pſchi woběmaj ſo nadžijamy. Haj, nadžija hiba ſo we wutrobje, ſlódka nadžija ſo nam napſchecžiwje jaſni, ſtejimy-li pſchi kolebzy ſwojich lubuſchlow. S nimi nadžijamy ſo pſches žiwjenje hič. Pſches nič chžemy čžiſty wjaz ſa ſemju

wjafacz a sboze, wjekele a radosc namafacz. — W smjerczi je tonle swjast rostorchjenty, — ale my so s wostojczu nadzijamy, so so won we wykofosczzi saso trajnje swjeze. A tale nadzija je pschi kaszczu nasch troscht, nascha kotwiza, nascha spomozna hwesda.

Kolebka a kaszcz — pschi wobemaj so modlimy. Bobozne pschecz, myhle a saczucz a wutrobow starschegu k njebjesam wustupuja, hdyz wonaj pschi pokojnym poflanczku swojeho dzjecza stejitaj. Wo sboze a zohnowanje sa droheho lubuschka wonaj Boha proshytaj. — Tez pschi kaszczu so modlimy. My proshymy sa semrjeteho wo hnadny bud, wo njebjeski mer a sboznoscz. My modlimy so sa kebje wo mudroszcz sa ziwjenje a wumrjecze. — Dowera na Boze smilenje pak wuczercja starosc s maczerineje wutrobny pschi kolebzy jejneho lubuschka, a tofamo dowercjenje kuschi khlsh pschi kaszczu semrjeteho a czecze do stranjeneje wutrobny hojazy balsam troschta.

Kolebka a kaszczo — pschego budzetaj wój czlowjekow khowacz! Susto, ach! — stejitaj blisko hromadze, ledma na dloni wotmerjenaj. Tola njech staj sblizenaj abo sdalenaj, wój staj wobaj kolebzy, ta jena kolebka sa semju, — ta druga: kolebka sa njebjeska!

F.

Dženiny.

(Stonczenje.)

Poflednja kwetkosc na wjeczornym njebju je saszla. Ze noz. Zyle nowy, wulkotnje rjany pschirodziny wobras so pokaze. Mefaczl je seshadzat, flaborne hweski so blyschcza na modrych njebjesach. Wesh steji czorny a czichy, a s lukow postupuje dziwotnje bela mhla.

Psches mroczne mefaczl tula wot ranja,

Son wobliczo a ruka postrowja,

Won lubosny smew ma,

Hweski rjane

Sslabornjane

Mobdre pscha njebjeska.

Nest so hiba nozna smerina. Njejsu to wjazy slóschtnie barbopschne spewaki, kiz so blyschecz dawaju; my njewidzimy wjazy smerne lesne a wuzitne domjaze smerjata. Smurna bowa, scherjenjoity njetopny sapoczina swój czichi rychly polét. Pscheklepana lischka tula so wokolo mernje czicheho buriskeho dwora; mordat hrjeba pschi turjenzu; twót a kohliza wukhadzatej, samo bojasny schwinz waži swój wukhad. Ma horinje wuje mjell, khelpa mjedwjedz, wobhladuje so ryb. Někotre wbohe ptaczatko w hnczku rubjezne pasory pschimnu, někotry wotpoczowaty sajaz, někotra merna borna nahrabne suby rostorchaja; mer holbjenza a wowczejnje so krawanje rostorch. Czornokrejna kofkawa skata scherjenjoicze psches pucz; koczka tula so psches drohu; wokolo czicheje khlodnizy bruncki smjertnik (Todtenkopfschwärmer). — Sluboke mjelczenje a czemnoscz wotpoczuje nad semju. Neme leza wshy a mesta. Tola tez w tutej czichinje reczi pschiroda moznje k nam. Tez noz ma swoje hweszy a hloshy. Swjatocznye shbola so hweski a du cziche swój weczny khod. Mefaczl hweski jasnje. Sak rjana je mjelczata krajina pschi mefacznyhm hwetle! Sslaborny sezén je so wupschestrjel na les, luku, horu a dol. We lohlich jesorowych zolmach tshaze a khabla so hwetlo mefaczka, wykoto na njebju stejazemu. Tu a tam blyskota s czlowiskeho bydla poczetwjenojta pscheczelnna hwetlowa pruha. Nozny wetr so posbchuje. Pak klapa mjelczo wo wokno, shnczi we lopjenach pschedheshneje lipy abo wobmjertuje na tshesche kshipjaty powetnik; pak wusta kaz njehorny wojak, sastup zadajo, storkajo a hawtowajo wo wofenzu. Won so pschego blize czichczy a chzyt ju rady wustorcicz

s njemdrym wjeshelom, s wrótnej samopaschnoscju. Weda, jeli so jemu radzi. Tehdy cziska won s wottorchjenej njesmiluje sem a tam, a spanja je konz. Sak howri a schumi wot jeha hawtowanja w noznej czichinje bliski les, daloke morjo! Mjelcza dnjowste spewaki, remi wetr se skaly dele swoje dziwje nozne wichorske kherlusche. — A nelubosnym noznym hlosham kuscha tez shstniwe skitolenje kutawow, schubotow a kwikawow. Mastrozany wostanje pofdni puczowat stejo, hdyz jich wutle duchowste woschecerjenje khlshy. Sak nekajtu scherjensku bajku su tute nozne hloshy ros-schirile. Njewejschly kinczi tez dweshlókny srudny hlosh hatnych kunkawow, njes tym so jafne rjechtanje zabow w nalétnim czašu bole na wodnjowste hloshy dopomina.

Nóz, pak powabliwa, pak khurna, ma, kaz Chateaubriand praji, swojeho shlobika a swoju bowu; tamny spewa wjeczornemu wetsitej, ketczinje, mefaczkej a so lubowazym, tuta wichoram, starym hajam, czme a morwym. — Pscheczelnny nozny hlosh je kuskotanje wodnikow w mestach a na wshach. Wono kinczi schczobotajo, schwórkotajo psches womjelnjene drohi a hasy. Njeje skoro sak, jako hy sebi woda mjelczo scheptala wo selennyh horach a tram-nikach, s kotrych pschikhadza, so je wjesela, so je saso wufwobozdzena s czeshneho jastwa czemnyhm rolow a haczenkow; so pak dyrbi khesje saso prjecz, won do scherokheho kraja, do dalokheho morja. Wo dnjo tuto schwórczenje a kuskotanje zaneho wliwa njenaczini; my khwatamy s druhimi myhlemy napjelnjeni, wodnika njekedzbowajo nimo. Ale w noznej czichinje, hdyz khesze czorne a mjelczo steja a hdyz su wofenzy sesahowane a czlowiske woczka sandzelene, tehdy pofluchamy rady jednorakemu schwórkotanju wodnika a mamy pschi tym swoje woschecze myshliczki. Sweszi k temu hichcze mefaczl a blyschczy so scheptata wodowa pruha flébrojahnje w jeha hwetle, tehdy je hichcze rjenisho, a bahnjerrej njepobrachuje na maczishnje, kherlusch wudzelacz, kiz so tez flébrojahnje zolmi a kinczi a brinczi we wutrobje. — Nozne hloshy su dale klepotanje mlynshkeho kola, pikotanje czašnifa na sezénje, swjatoczne czepjenje swonowe, kotrez kóždu hodzinu dale kinczi s wese. Wone dopomnja na to, so tez pschi nasdatym sastaczu czašowa rcha dale beži, k rowej, k wecznosczy.

Czlowski nozny hlosh je trubjenje a spewanje nozneho straznika. Jednore, hjespschne hrónczko, kotrez won w noznej czichinje s jasnym hloshom wotspewuje, saczishczy so husto hluboko do czlowiskeje wutrobny. Shory, kiz spacz njemoze, saczuma polóženje, podwolenje, hdyz delkach na hasy, we noznej czichinje spewacz khlshy te slowa:

Czašnik je wotbil jednacze,

Woh njech s khoroscze wumoze!

Sleho satschaze krotka schtuczka:

Psched sobu mamy puczej dwaj,

Knjeze, pucz prawy mi pokasaj.

Sak hlosh budnika kinczi tuta krotka schtuczka do jeha wucha a hnuje we noznej czichinje czasto bole, dnzli dolhe predowanje na hwetlym dnju. — Lubosnje kinczi shnt nozneho pofstrozka.

Sak hnujaty po nozy

Nózt kinczi pofstowy,

Sak jeha suta mozy

Sso dofnu wutrobny:

So wona zelnje spomina

Ma srudobny a wjesela,

Kiz nehdy wuziwasche,

Hdyz w zusbje pschewwasche.

Ssu jeha shnti zunjo wuklinczalo, sapraska kwap a czechki wos jedze ridrowajo dale. Někotra wjesela pomjescz a tez někotra

frudžaza ho pschewjele psches czichu nóz. Rano klapa póstnik s njeje wo durje.

Nóz ma pschezo něichto njewjebele, wošebje wuhloczorna deszczowata nóz, bjes śwětła měšacznego a hwěsdneho. Wona dopomina na rowowu nóz, na wěcznu czémnośc, na ste. S czornym płaščezom nozy sakitane dže mordarstwo na swoje žadlawe skutkowanie, laka wjeczenje pschi puczu, staja paduch rěbl, tuli nje-pbzcziwz mjelczo k swojemu wotmyhlenju. Zakomnik wobstrazuje s hroju swoje mamonstwo; kóžde šnadne piknjenje jeho sastróži. — Dobrego nještóži. Mudry strazuje hiščezje posdže pschi swojej śwězy a šlědži sa wěcznymi myšlemi; pobožny kleczi ho modlowe swojej komorzy, wuhajnje potom hwěczku a myšli: „Kak bóršy je -tola s człowjekom won.“ Čžělo a duschu Bohu poručiwšči wón wušnje; wěczna lubošć nad nim strazuje. Tu khwilu wotkłodži a poczerštwi nóz se swojej milej rožu semine rostliny a wobradži muczonym wócžkam a starosćzopolnym wutrobam spofojaze wofschewjenje a čžaš k nahromadženju nowych žiwjenskich mozow. Tež najnješbožownišči šmė, wot spanja sapschijaty, na khwilu swojeho horja sabhčž.

Kak mohł ja s měrom drėmacž
We nóznej čžmė,
A tebe, Wótčze, sabhčž
We wutrobje?

Mje rospróschachu hary
Wišak wodnišče,
Psihi tebi jeno pokoj
A šbóžnošč je.

Ach pomhaj, so rad wodom,
Kaž wodašč ty,
So bližšchemu šym dobcy,
Kaž ty mi šy:

Dha wušnu bjes starosćze
We poloju,
A potom wo šnje šlōdlim
Čže wopomnju.

Kak dolho traje wěcznošč.

Tak ho junu jedyn šeršhta maleho, pastyškeho hólza woprascha, kiž bėšče daloko a ščėroko šwojich mudrych wotmolwjennjow dla wuwolany. Na to praschenje: „Kak dolho traje wěcznošč?“ wón wotmolwi: „W šadneje šomorškej leži, kaž bajka praji, dejmantowa hora, kiž je hodžinu ščėroka a hodžinu daloka. Tam pschileczi kóžde lėto maty ptacžł a wóšči šwój pyšł wo tu horu. Šdnyž budže ta žyła hora wotwóšena, je ho přeni wofomik wěcznoščezje minyl.“

D wěcznošč, šłowo hrimanja!
D mjecž, kiž duschu pschekala!
D špocžatk bjes škōnczenja!
D wěcznošč, čžašo bjes čžaša,
Sa njewėm wulkej šrudžby dla
Tu nišdže potajenja.
Wšmi mje, hdyž ho čži špodoba,
Mój Knježe Šesu, do njebja.

Valeriška Herbergarjowy kwašny hōšč.

Valeriš Herbergar bėšče jara pobožny a wot Boha wošebje wobhnadženy předar w Šraustacze w Šóšnanskej. Šako ho w lėcže

1590 ženješče, prašchēšče ho šwojeje stareje macžerki, koho dyrbjal na kwaš pscheprošhčž. Wona wotmolwi: „Šadžče mi knješa Šesuša na přenje měštno.“

Wschelake s bliska a s daloka.

— 3. njedželu po šwojatej Trojizy, 19. junija, šmėje ho druha šerbšta Boža šlužba w šchiznej žyrkwi w Draždžanach. Špownjednu wucžbu šmėje wodžer našchich šerbšich šemschenjow, knješ šarat rycžer Šakub, a přėdowanje knješ šarat Wicžas s Nošacžiz. Šemschenje šapocžnje ho dopoldnja 1/2 12 hodžin. Lubi Šerbja! čžyli šwojich lubych w Draždžanach a wofolnoščzi dopomnicž, so bhychu ho w bohatej licžbje šeschli, šyššchecž lube Bože šłowo w macžernej rėcži.

— Kaž šlychimy, šmėje ho šapofajanje noweho šararja knješa Mikla njedželu 26. junija w Malešchczach. Šon šamy džen popoldnju budže Gustav-Wdolšski šwjedžen w Šlufšchu.

— „Wótčze! šy ty s deszcznej wodu sabhł šemju wobšrepičž?“ tak špėwa šhėrlušchėr Zimmermann w šhėrlušchu 534 našchich špėwarškich a šynki tuteho šhėrlušcha šlincža s našchich wšchitkich wutrobow, hdyž džen wote dnja k njebjėšam šhladujemy, hacž budže ho njebjėški Wótčecž šmilicž a wofschewjazy deszczik pōšlacž. Ščłoda hrošy našchim ratarjam, dokelž wšchitko wupražene šteji. Ščto pomha pak nam dwėlowanje a mōrkotanje? Nė, špėwajmy a prošchmy šdychujō s šhėrlušchėrijom:

„Daj deszcz, so ho wofschewimy
Šo tej wulkej šuchocze;
Šwoja Boža dobrota,
Kiž ho šjewi bjes šōnža,
Čžyła nad nami ho šmilicž,
Čžiči deszcz nam šobudžėlicž!“

— W čžašu šuchoty šmy tež wulke čžežke wohnje w našchich Šerbach mėli, kotrež šu ho čžim šhėšišcho rosšchėrile, dokelž je wšcho šuche a tež s džėla na wodže pobrachuje. Wulki woheš bėšče w ššchimej Borschėzi, hdyž ho wob džen dwōjžy palešče. Šjatk tydženja w nozy wotpali ho mlyn w Šcheschowje. Tušamu nóz bėšče tež woheš w Břėšnyzy. Šola Bėleje Wody ho hola, knješej hrabi Šrnimej-Mužakowštemu šłuschaza, palešče. Šchwōrtk w nozy je ho žiwnošč w Šermanezach pola Šakėz wotpalila. Ššrjeddu bėšče šašo wulki woheš w Šamješškich štronach.

— Šral Šurij Šakški, kiž čžyšče ho w tym tydženju do Šmškich šupjelow podacž, je nahle ššhoril, tak so dyrbjėšče ho pucžowanie wotštorcžicž. Bohu džakowano pak je ho šašo pōšpšchilo.

— Wulke manevry šakškeho 12. wojerškeho škorpsa šmėja ho lėtka šašo we Šužizy a to w Budyškich a Šamješškich štronach. Šhėžorške manevry budža ho pschi naraššchim morju w Šeklemburgškej wotmėwacž a budža teho dla šajimawe, so budžetej wōjšto a šōdžštwo hromadže škutkowacž. Šostorč k temu je wėjčze ruskojapanška wōjna dawā, hdyž nėtko pschi twjerdžišnje Šort Šrthur na hromadže škutkowanie wōjnskich šōdžow a krajneho wōjška wocžafujemy a hdyž budže ho w bližšchim čžašu najššerje rosššudna bitwa bicž.

Dališče dobrowólne darj sa wbohe armeniške šyroty.

Š. Š. s Š. . . . . 2 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak.

Šōlcž, redaktor.